

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON

EDICIÓ WEB
FRANCINA BOSCH

POLÍTICA
GERARD PRUNA

INTERNACIONAL
FRANCESC MILLAN

SOCIETAT
ELENA FREIXA

ECONOMIA
ALBERT MARTÍN

DEBAT
TONI GÜELL

CULTURA
LAURA SERRA

MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
XAVI HERNÁNDEZ

DELEGADA MADRID
MARIONA FERRER

LLENGUA
MARIA RODRÍGUEZ

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

DISSENY WEB
RICARD MARFÀ

ARA TV
ALBA OM

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS

FINANCES
XAVIER LINARES

MÀRQUETING
PABLO CASALS

VENDES
EVA MÁRQUEZ

COMERCIAL
SERGI GERMÁN

NOUS NEGOCIS
ORIOI CANALS

TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10

subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

La doble estratègia del PSC

L'any 1987 Convergència i Unió, en el marc de l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial al Parlament, va abolir la Corporació Metropolitana de Barcelona. L'enuig de Pasqual Maragall va ser majúscul. L'alcalde, que pretenia transformar l'estructura franquista en un govern metropolità, va demanar a l'executiva del PSC portar les lleis d'ordenació al Tribunal Constitucional. Es va quedar sol, amb el seu germà defensant-ho.

Encara que Maragall va interpretar que la negativa del partit amagava el recel dels alcaldes metropolitans a quedar sota un paraigua capitanejat per Barcelona, l'executiva li va argumentar la negativa viatjant a 1934. Recórrer una norma d'un altre partit a la cambra evocava el que havia fet la Lliga Catalana quan havia dut la llei de contractes de conreu del govern de Lluís Companys al Tribunal de Garanties Constitucionals perquè considerava que s'excedia en les seves competències. El recurs va ser l'espurna del camí que va dur als Fets d'Octubre.

Trenta anys després, el PSC ha actuat de manera similar i, en comptes d'impugnar el decret que posposava les eleccions, ha deixat que ho fessin d'altres. També ha donat les instruccions pertinents perquè noves veus no s'afegissin al ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, dient que l'ajornament era "suspensió de la democràcia". De fet, l'octubre de 2017 l'expresident de la Generalitat José Montilla, amb memòria i sentit institucional, ja va preferir absentar-se del Senat per no votar l'aplicació de l'article 155, que –al marge d'ideologies– molts juristes van trobar d'aplicació inadequada, per bé que el PSC va avalar-lo a les Corts un mes després.

I és que un tret característic del catalanisme i l'independentisme és el seu component reactiu. Res mobilitza més el seu electorat que percebre's monitoritzat per Madrid. En les motivacions del procés independentista aquest factor emocional i la negativa a acceptar el Parlament com una cambra sotmesa a les lleis estatals hi és de manera clara. És per això que mentre els uns s'esgargamellen dient que votarem el 14-F perquè els jutges catalans i les conspiracions d'estat ens hi obliguen, els al-

JOAN ESCULIES

ESCRITOR I HISTORIADOR

tres proven de no despertar la bèstia i toquen el violí.

L'episodi de la Corporació Metropolitana, però, té un segon component que il·lumina el present. El professor de la UOC Joan Fuster Sobreper, que el recull a *Pasqual Maragall. Pensament i acció* (2017), el fixa com a punt de partida de la desconfiança de l'alcalde envers el seu partit. El polític –reivindicat en el seu recent 80è aniversari fins i tot per aquells que es van dedicar a enfonsar-li el govern a la Generalitat sense donar-li cap oportunitat– tenia, com és sabut, aversió a l'aparell del seu

partit. Un PSC que, si bé té memòria per l'aspecte anterior, no ha interioritzat aquesta faceta maragallista.

Durant mesos Miquel Iceta va coure una estratègia per fer tornar a les urnes aquells 300.000 votants liberals –molts en l'òrbita d'Unió Democràtica de Catalunya– que es diu que han quedat orfes de representació. Això passava, com vam explicar aquí ("L'estratègia del no independentisme", 27 de juliol de 2019), per contribuir des de fora a fer que per la dreta es presentés als comicis una aliança de sigles que es volien disputar aquest espai –Lliures, Lliga Democràtica, Convergents i potser el Partit Nacionalista de Catalunya, que es mou entre aigües.

Aquesta amalgama de partits formada per nouvinguts, francitadors polítics i ex-polítics va ser incapaç d'articular una única marca amb opcions d'entrar a la cambra i van optar per no presentar-s'hi, com constata la presidenta de la Lliga, Astrid Barrio, a *El Periódico* el 23 de gener. A continuació, com molt bé van explicar dos dies després a l'ARA Anna Mascaró i Marc Toro, Iceta va provar de constituir amb ells Compromís per Catalunya, una versió actualitzada de Ciutadans pel Canvi.

La negativa dels grups a diluir-se, el recanvi d'Iceta pel secretari d'organització –un càrrec gens banal– Salvador Illa i la reticència interna del PSC van impedir-ho. En un tret comú a altres formacions, el militant socialista té tanta por que li prenguin el seu formatge que bloca qualsevol iniciativa per atraure perfils competents i aliens, com sí que havia passat a les acabelles dels anys setanta i inicis dels vuitanta quan el partit s'estructurava. La incorporació al PSC del mentor d'Illa, el tarradellista Romà Planas –que pocs mesos abans de morir, l'any 1995, es permetia dir que el partit encara no havia "vençut el seu sucursalisme"–, n'és un exemple.

Els cent mil (en aquest cas, tres-cents mil) fills liberals de Sant Lluís, doncs, continuaran orfes o hauran de fer un vot útil al PSC. I acceptar que la participació d'Units per Avançar en les llistes socialistes els donarà veu, més enllà de garantir l'acta a Ramon Espadaler. Pasqual Maragall va copsar que l'hermètica dels partits en limita l'atractiu i va anar més enllà del perímetre estricte del seu per governar. El 14-F veurem si la rigidesa de l'aparell socialista limitarà les opcions del candidat Illa.

GETTY

Pasqual Maragall va copsar que l'hermètica dels partits en limita l'atractiu. El 14-F veurem les conseqüències de la rigidesa de l'aparell socialista